

Őexcellenciája Michael W. Banach
magyarországi apostoli nuncius buzdító szavai
a Szent Gyermekség Műve
magyarországi újraalapításának 15. évfordulója alkalmából
(2024. október 5., szombat
Szeplőtelen Fogantatás templom – Fót)

Excellenciás László Kiss-Rigó püspök úr!

Tete Remis atya!

Gyermekek, fiatalok és misszionárius szülők, animátorok!

Gratulálok a Szent Gyermekség Műve magyarországi újraalapításának 15. évfordulójához!

Természetesen az önök szervezete egy hosszabb történet része. A tizenkilencedik század első felében Európa nagy missziós terjeszkedésen ment keresztül, és az Egyház, felismerve a gyermekek missziós lehetőségeit, elkezdte arra kérni a gyermekeket, hogy aktívan vegyenek részt az evangélium hirdetésében társaiknak. 1843. május 9-én Charles de Forbin-Janson, a franciaországi Nancy püspöke, aki lelkesen támogatta a katolikusok tevékenységét Kínában, azt javasolta, hogy a párizsi gyerekek segítsenek társaiknak azzal, hogy minden nap elmondanak egy Üdvözlégy Máriát, és minden hónapban felajánlanak egy pénzermét. Nem sokkal később ez a missziós kezdeményezés, amely anyagi és szellemi támogatást nyújtott, átlépte Franciaország határait, és más országokra is áterjedt.

Kedves fiatal misszionáriusok, tudom, hogy mennyi gonddal és nagylelkűséggel végzitek ezt az apostoli tevékenységet. Oly sokféleképpen próbáltok osztozni a gyermekként dolgozni kényszerülő gyermekek sorsában, és segíteni a rászoruló gyermekek szenvedésének enyhítésében. Vállaljátok tehát szolidaritást a felnőttek háborújában rekedt gyermekek problémáival és tragédiáival, akik gyakran válnak felnőttek erőszakosságának áldozatává. Imádkozzatok minden nap, hogy a hit ajándéka, amit kaptatok, megadathasson kis barátaitok millióinak, akik még nem ismerik Jézust.

Az evangelizációnak és a szolidaritásnak ez a munkája, amint ezt ti is jól tudjátok, nem korlátozódik az év néhány hetére, hanem egy egész életen át tart. Októberben vagyunk, egy olyan hónapban, amelyben hagyományosan különösen törekszünk arra, hogy egyházunk missziós erőfeszítéseinek lehetőségeiről elmélkedjünk és mindenkit erre buzdítsunk. Ez az október újabb kiváló lehetőséget kínál arra, hogy megújítsuk elkötelezettségünket. A missziós világnap, amelyet világszerte október utolsó előtti hétvégén ünnepelnek, idén október 20-ra esik. Világos felhívás ez arra, hogy mozgósítsuk hitünket, forrásainkat és cselekedjünk, annak

érdekében, hogy bemutassuk az evangéliumot testvéreinknek, különösen a gyermekeknek, akik világunk legtávolabbi sarkaiban élnek. Fontos megjegyezni, hogy ez az egyetlen olyan gyűjtés, amelyet az Egyházi Törvénykönyv ír elő.

Az idei missziós világnap témájául Ferenc pápa ezt választotta: „Menjetek, és hívjatok meg mindenkit az ünnepre”, amelyet a menyegzői lakoma példázata ihletett a Máté 22,9-ben. Ez a téma arra hív minket, hogy nyújtsuk ki kezünket és fogadjunk be mindenkit Isten szeretetének ünnepére, visszhangozva a király meghívását, mely mindenkinek szól és amely oly sürgető. Küldetésünk, hogy tükrözzük ezt az isteni vendégszeretetet; örömet, együttérzést és reményt hozunk mindazoknak, akikkel találkozunk, különösen azokon a területeken, ahol az evangéliumot még nem fogadták be, csak nemrég fogadták be, vagy bátran kiálltak mellette az üldöztetéssel szemben. A lakomára szóló meghívás több, mint egy egyszerű hívás; ez egy átalakító utazás Isten szeretetének befogadására és megosztására. És ez az utazás két leckét tanít nekünk.

Mindannyian meghívást kaptunk erre a lakomára! És ki kell mennünk, és mindenkit meg kell hívnunk erre a lakomára! Ebből a missziós buzgóságból tehát 15. évfordulótok alkalmából levonhatjuk az első fontos tanulságot: a mások üdvösségével való törődést. Jézus igaz tanítványaiként ugyanis, az övéhez hasonló lelkületet ápolva magunkban, nem tehetünk mást, mint hogy buzgón vágyunk arra, hogy mindenki üdvözljön. Így született meg a ti gyönyörű szervezetetek, amely 180 év után a világban, ma is tevékeny és eleven Magyarországon, és sok gyermeket és fiatal formál a világ minden tájáról missziós tanítványnak.

Ebben az évben van a 150. évfordulója annak, hogy megszületett a Szent Gyermekség Művének egy nagyon különleges tagja: a Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz, a missziók védőszentje, aki hétéves korában csatlakozott. Október 1-jén ünnepeltük liturgikus emléknapját, és szeretnénk egy második értékes üzenetet kapni tőle: imádságunkkal, még ha kicsik is vagyunk, hozzájárulhatunk ahhoz, hogy Jézust csendben megismertessük és szeressük, segítve másokat a jó megtételében. Az imádság – tanítja nekünk Szent Teréz – az első missziós tevékenység, amely eljuthat a világ minden pontjára, minden gyermekhez és fiatalhoz, minden misszionáriushoz. Ezért hívlak mindnyájatokat, hogy növekedjete az imádság által a Megváltónkkal való barátságban, valamint az egymással és a világ minden gyermekével és fiataljával való barátságban, hogy béketeremtők legyetek.

Most azt mondhatod: Micsoda! Ima! Hallottuk már! OKÉ. De felismertétek már, hogy milyen missziós hatású lehet és milyen missziós már most az életetek? Assisi Szent Ferenc egyszer azt mondta követőinek: „A ti életetek lehet az egyetlen evangélium, amelyet mások valaha is olvasni fognak.” Visszatérve a

Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz életéhez, az egyetlen dolog, ami érdekelte, az volt, hogy tökéletes legyen, nem pedig, hogy olyan legyen, mint mások. Amikor kislány volt, nővére, Léonine kinőtt abból, hogy babákkal játsszon. Egy nap, amikor Thérèse és másik nővére, Céline a gyepen üldögéltek, Léonine egy nagy kosárral jött ki, tele kis babákkal, ruhacsíkokkal és apró csipkedarabokkal. És amikor Léonine letette a kosarat, fogott egy nagy babát, a kosár tetejére tette, és azt mondta: „Nos, nővéreim, most válasszatok, amit akartok.” Teréz kinyújtotta a kezét, és azt mondta: „Mindent elviszek.” És azt mondta: „Ez lett az életem szabálya. Mindent akartam. Tökéletes akartam lenni. Istené akartam lenni.”

Sok ember azért boldogtalan, mert nem próbál elég keményen olyan szent lenni, mint Szent Teréz volt, aki mindent akart. Talán emlékszel Stephen Sondheim „*Let the clowns come in*” című dalának szavaira? „Hát nem gazdag? Egy pár vagyunk? Én itt végre a földön, te a levegőben. Hadd jöjjenek be a bohócok”. Olyanok vagyunk, mint az artisták. Elengedtük az egyik trapézt, és még mindig a levegőben vagyunk, és nem ragadtuk meg a másikat. És nem vagyunk biztosak abban, hogy sikerülni fog. Ez nem a missziós lelkület! De ha megvan az eltökélt akarat, hogy mindent megtegyünk és mindent elviseljünk Istenért, akkor az életünk belül, a szívünkben, boldoggá válik. Ez a missziós lelkület! És ez olyan valami, ami gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt szól!

Ezért most imádkozz Szent Terézhez, hogy ne legyél hétköznapi. Ami ma megöli a világot, az a hétköznapiság. Laposság. Bárgyúság. A lelkesedés tüzeinek hiánya. Nem lehetünk boldogok, ha nincs bennünk szeretet, és ha tökéletes bennünk a szeretet, ami Isten szeretete, akkor vagyunk a legboldogabbak.

Aztán képzelj el, hogy Szent Teréz ismét a pázsiton nyúl a babakosár felé, és azt mondja: „Mindent akarok.” És te is azt mondod, hogy mindent akarsz. Tökéletes életet akarsz. Ez az, amit akarsz, nem csak néhány évig, hanem az örökkévalóságig. Az igazságot akarod, nem csak az irodalom és a tudomány igazságait. Szeretetet akarsz, nem olyan szeretetet, amely ismeri a jóllakottságot vagy a telítettséget. Tökéletes életet, tökéletes igazságot és tökéletes szeretetet akarsz, és ez Isten!

Szent Teréz missziós útja könnyű. Nagyon modern. Ez azt jelenti: éld azt az életet, amit most élsz, csak azáltal, hogy szentté teszed. Szentséggé teszed. Ez az a lakoma, amelyre mindannyian meg vagyunk hívva. A te életedben kezd ott, ahol most vagy. Csak, most akarj tökéletes lenni, és azt mondd Istennek: „Mindent akarok. Téged akarlak”. Ez a szeretet. Ez a boldogság. Aztán menj ki, és mondd másoknak: „Azt akarom, hogy Istent akarjátok.” Ezt jelenti misszionáriusnak lenni.

A gyermekek szükségletei a világ minden táján olyan sokfélék és összetettek, hogy egyetlen doboz, amelybe pénzürméket helyeznek, semmilyen szolidaritási gesztus, függetlenül attól, hogy milyen nagy, soha nem lenne elég ahhoz, hogy enyhítse őket. Isten segítségére van szükség. A Szent Gyermekség Művének tagjai megígérik, hogy naponta egy Üdvözlégy Máriát mondanak. Tudjátok, hogy a misszió sikere mindenekelőtt az imádságtól függ, és ezért fordultok a Szűzanyához segítségért, hogy „mindent akarjatok”. Végül is ezt mondta Mária Istennek, amikor válaszolt az angyalnak: „Legyen nekem a te igéd szerint.” Imádkozzunk hát együtt: Üdvözlégy Mária...

Kedves misszionáriusok, kedves misszionárius gyermekek, szeretnék köszönetet mondani nektek, mert elkötelezettségetekkel segítetek mindnyájunkat, hogy az evangélium bátor tanúi legyünk, és az anyagi segítség mellett megosszuk másokkal azt, ami a legértékesebb: a hitet. És szeretnék köszönetet mondani azoknak az animátoroknak is, akik kísérnek benneteket, támogatva a Szent Gyermekség Művének karizmáját és lelkiességét. Kövessétek továbbra is a Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz kis útját, legyetek hűek a Szent Gyermekség jelmondatához: „A gyermekek imádkoznak a gyermekekért, a gyermekek evangelizálják a gyermekeket, a gyermekek segítik a gyermekeket”.

Az Úr áldjon meg és kísérjen el benneteket mindig.